

9è Premi de microliteratura Joaquim Carbó

Us presentem les obres guanyadores de la novena edició del premi de microliteratura Joaquim Carbó:

CATEGORIA ADULTS

Ir premi absolut:

Josep M. Codina Tobías

– Com balla aquesta capçalera! Qualsevol diria que hi feres la guerra en lloc de l'amor.

– He sentit multitud de comparacions entre ambdós però, al meu criteri, són totes una farsa; o em diràs que Aquil·les i Hèctor netejaven les armes abans d'entrar en combat?

No, pare, sempre havent fet córrer la sang i a punt per ser embeinades. En tot cas, no em preocupa massa; l'he considerat sempre inútil la capçalera. Barana o post que es posa al cap del llit perquè els coixins no caiguin o per a adornament, segons el diccionari de l'IEC, i tinc el llit enclotat a la paret; noaurà cap coixí. I, et diré més, té una certa gràcia bellugar-la amb el dit gros del peu quan la Margarida em proposa de fer un gir de 180 graus al nostre modus operandi. El que sí que em treu de polleguera és que grinyolin les potes. De poc serví aquell recull de contes infantils de 76 pàgines

que vaig posar a una d'elles; passat un mes vaig veure'm obligat a in-

terrompre el coit perquè ja xerricava la de l'altre extrem. I, és clar, no va haver-hi collons de trobar un llibre de proporcions similars; ens fan llegir aquests totxos a l'escola! Tinc calculat que Testament a Praga i Mirall trencat, un sobre l'altre i de forma horitzontal, mesuren cinc centímetres i set mil·límetres: la mida exacte de les potes. Un dia d'aquests faré el canvi, segur que donen un toc d'originalitat a l'habitació. Saps què et dic? Que ja que hi som, m'hi posaré ara. Friso per veure'n el resultat. Ah! I aprofitaré per buidar les escombraries de sota la taula d'estudi; ja vessa de preservatius usats i circulars de l'ajuntament i sortides a museus i centres culturals. M'ajudes?

Premi Local:

Gemma Casanovas

Llença't

Mig incorporada en aquest llit d'hospital, observant com la claror es fa seva la matinada, per fi ja no tinc por.

Somric recordant. Em tiba la pell de la cara i em cou.

Veig nítidament com em persegues el dia que vaig fer 18 anys. No vas parar d'insistir fins que em vaig deixar conduir per la teva moto, sota el gran roure, i vas obrir el portaequipatges per donar-me una cervesa (la meva primera cervesa) i un regal. Em

vas dir que el tenies des de feia mesos, tots els mesos que feia que n'estaves enamorat

i jo vaig somriure i riure més que mai i em vaig deixar donar el regal i cent petons (els meus primers petons).

Respiro a fons i una fiblada m'atravessa les masegades costelles.

No ho entenc. Miro enrere i no ho entenc. Érem feliços. Jo era feliç. No se si va ser la vergonya el que em va fer perdonar-te aquell cop (el teu primer cop). No recordo ni perquè discutíem, però segur no era per res important.

Plaf!!

Em va quedar un xiulet a l'orella i la sensació que perdia l'equilibri i la dignitat en aquell mateix instant. Silenci. Quietud absoluta. I la teva impressionant mirada freda de llop. I terror. Anys de terror.

Fa una estona, després de quinze dies d'hospital per la teva pallissa (la teva última pallissa) m'has trucat enfilat al pont de Praga, el mateix pont on em vas demanar per viure junts.

- M'has de perdonar, no passarà més!!!! t'ho juro!!! si no em perdones ... em

llençaré al riu!!! ho faré!!! He sentit el silenci. La quietud absoluta i el teu terror. I he contestat.

- ... Llença't.

CATEGORIA JUVENIL

Premi 1r nivell:

M. Carme Urios Martín

Music for Prague 1968

En Jacques descendí de l'avió per la rampa que connectava amb la planta superior de l'aeroport, agafant la nansa de la seva maleta i caminant fins a la rampa mecànica que portava al pis inferior.

Quan va aixecar els ulls li va sobtar veure un noi jove i ben vestit a la porta. No li hagués donat importància si el desconegut no l'hagués estat mirant amb una estranya fixació.

Les seves suspicàcies es veieren aviat confirmades quan arribà al peu de la rampa i el noi li somriugué, acostant-se.

- Podria acompanyar-me, si us plau? – Preguntà amablement el desconegut, no sobrepasant els dinou anys.

- Per què? – Va preguntar en Jacques, sense voler amb bastant hostilitat.

L'altre esborrà el seu somriure i s'aproximà més, fins a murmurar a la seva oïda:

- Sé el que et proposes

En Jacques no va tenir oportunitat de dir res. En mil lèsimes de segon el canó d'una pistola pressiona el seu estomac, i el foradava amb un projectil de plom.

La sang començà a brollar, i en pocs minuts Jacques caigué a terra

veient el sostre des dels seus ulls cecs. El seu assassí s'apressà a obrir la maleta i a rebuscar entre la roba, posant-se molt nerviós davant l'imminent arribada dels guardes de seguretat.

S'aixecà lentament, present entre les mans la caràtula d'un cd:

- "Music for Prague 1968"... Rabiós, llançà la caixa a terra aixafant-la d'una trepitjada- M'he equivocat!

Després arrencà a córrer, empenyent els horripolats viatgers que s'arremolinaven al voltant del cadàver.

Dies després, la policia acceptà definitivament que havien de tancar el cas: l'assassí no es trobava fixat i probablement ja hagués escapat del país. La família de la víctima mai arribaria a tan sols sospitar que en realitat allò hagués estat producte d'una confusió en un conflicte entre màfies.

Premi 2n nivell:

Laura Casanovas Díez

Aïllat

Flotant sobre un cel blau veig passar els meus records, com núvols en l'aire, que em freguen la punta dels dits i hi deixen aquella fragància delicada. Sóc dins una bombolla, amb la que puc viatjar allà on desitgi, visitar el que més m'agradi i sentir-me lliure en un món sense límits. Vesteixo un vestit verd de seda que m'arriba fins els genolls, amb unes ballarines als

peus d'un color més clarret. La bombolla no em deixa veure amb claredat el que m'envolta, però jo m'imagino que és un món com el dels somnis. Veig passar un ocell blanc pel meu cantó, té el plomatge llis i inclinat per la rapidesa del seu vol, sembla que a la cua hi té alguna ploma més grisosa, tit i que no ho acabo de veure bé. El vull seguir per submergir-me en noves aventures, però no puc, tinc el temps just per viure allò que ja està planejat. Sobrevolo Praga, la ciutat més desitjada, la que des de petita vaig enyorar, i és que aquí és on vivia la meua vida. Però ara no tinc temps per pensar en això, necessito veure el mar, tastar l'aigua que diuen que és salada, volar fins a la lluna i descobrir l'olor que fa.

Necessito fer tantes coses que m'espanto quan veig el temps que em queda. Crec que d'aquí poc m'hauré de despertar, i hauré d'esperar un dia més per a tornar somniar meravelles. I és que, en un hospital com el meu, tancat en aquesta mena de bombolla, és molt difícil recórrer món d'alguna altra manera

CATEGORIA INFANTIL

1r Premi 6è curs:

Irina Casas Castaño

Praga

Fa dies que li pregunto als meus pares... a Praga, quan hi podem

anar?!

és una ciutat molt bonica, l'hauríem d'anar a visitar...

Punxes i més punxes, impossibles de comptar, cada una té una història, que m'agradaria escoltar. Hi ha un pont que és tot de pedra

amb moltes figures a dalt, a baix, hi ha un llac d'aigües cristal·lines i una estàtua al costat.

Ja no sé gaires més coses, ja que no l'he visitat, ara falta convèncer als pares a veure si m'hi volen portar...

Accèsit 6è curs: M. del Mar Villa

La història de Maria Teresa

Durant la guerra civil molta gent va haver de fugir. Maria Teresa, va ser una de les persones que va patir la guerra. Ella va fugir a Praga. Allà va viure feliç i tranquil·la fins el que els nazis van envair Praga. La van portar a un camp de concentració. Allà la feien treballar molt dur. Cada vegada que es parava a descansar la picaven amb un fuet. Cansada d'aquella situació va intentar escapar diverses vegades, però estava molt vigilada. Un dia treballant a les mines va conèixer la Sophie, una dona nazi que la volia alliberar d'aquell infern. Sempre es reunien en un racó fosc i estret, on intentaven fer un pla per poder escapar. Un dia se li va acudir una idea. Al matí agafaria els estris

del seu pare, era militar. La Sophie no podia creure que el seu pare fos tan dolent. Mentre ella buscava el que necessitava, la Maria Teresa anava escrivint la seva vida en un diari. Explicava com la tractaven en el camp de concentració. Per fi va arribar el dia en que la Sophie ho tenia tot a punt. Durant tota la nit van estar excavant. Quan va sortir el sol només havien fet mig recorregut. Maria Teresa estava esgotada i l'esperava un dia de treball. Aquell va ser el pitjor dia, perquè no havia dormit i estava cansada. Estava més seca que un pal, ja que només menjava farinetes. Cada dia veia com mataben algú, tan sols perquè havien demanat més menjar. Li feia tanta llàstima. A la nit van continuar excavant fins que van acabar el túnel. La Maria Teresa va agafar les seves coses i va passar pel túnel. Però de sobte, un piló de soldats van anar corrents. Ella va poder salvar-se, però la Sophie no va poder sortir. La van portar a una esplanada gran on la van matar a trets.

Accèsit 6è curs:

Marc Font Aranda

La fugida

La meua família era humil; però jo almenys anava a l'escola i tenia un tros de pa per endur-me a la panxa. Tenia una família de donarien la vida per mi, i després hi havia el pesat del meu germà que sem-

pre em molestava. Vivíem a Madrid, i era l'any 1936, aquell any les coses en la política no estaven molt bé. Estàvem a ple juliol, l'endemà era el meu aniversari. El dia 18. Quan em vaig despertar vaig veure els meus pares tremolant de por. Els hi vaig preguntar què passava i em van dir que hi havia hagut un aixecament militar contra la República.

Just en aquest moment van trucar a la porta... Eren els republicans que volien reclutar el meu pare, ell es va amagar. Els republicans el van buscar i buscar; però no el van trobar.

Va passar un mes. Es va sentir una sirena. Eren els bombarders Junkers68, vam anar al metro però ens van agafar els bombarders. En va passar un per sobre nostre. Van tirar una bomba i van matar el meu pare. Aquests esdeveniments ens van deixar atemorits i vam decidir anar a França amb uns pocs estalvis. Vam arribar a París el 30 d'octubre. La meua mare va trobar treball de minyona.

Van passar tres anys. Un dia de setembre els nazis van atacar Polònia, i França havia declarat la guerra a Alemanya.

El 1940 els Nazis van traspasar la línia Maginot i van començar a envair França. El 5 de juny van arribar els STUKAS a París. Aquest cop vam arribar al metro. Quan vam sortir estava tot

desolat. Havíem de sortir de França. Però com? Teníem diners per arribar a l'Havre però no per arribar a Anglaterra. Vam arribar al port de l'Havre i ens vam amagar a la bodega d'un vaixell. Al cap d'un dia vam arribar a Eastbourne.

Estàvem a la intempèrie. Un ric de Praga ens va dir que si volíem treballar a casa seva.

Vam acceptar, ara era qüestió de començar de zero.

Ir Premi 5è curs:

Ainhoa Gorrea

Arboleda

Alicia

Fa molts anys, en una ciutat hi havia una nena de dotze anys que es deia Alicia. Li encantava llegir contes de tota mena.

Un dia, l'Alicia va anar a una biblioteca que es deia Praga, però aquesta no era una biblioteca normal. Ella se sentia com a casa seva.

Mentre mirava els contes va veure que un tros de pàgina estava trençada. Era el final d'una història. Ho volia comentar amb la bibliotecària, però no hi havia ningú. Així que l'Alicia se'n va anar.

Al dia següent aquella biblioteca no hi era. Va pensar que s'havia equivocat de carrer o estava somiant, però al mirar a terra va trobar un altre tros d'aquella pàgina. De seguida va saber que era del llibre d'aquella biblioteca tan especial. Mentre dormia va pensar que

segurament aquella biblioteca era màgica. L'Alicia pensava que podria tenir una clau i rumiava i rumiava... Al final va esbrinar que la clau era... Praga! Al dia següent al matí va anar a l'esplanada de la biblioteca i va dir ben fort la clau. De cop i volta es va obrir una porta. Hi havia un home amb una barba llarguíssima que la va felicitar per haver desfet l'encanteri de la biblioteca. Tothom va saber que aquella biblioteca anomenada Praga es podria anar a llegir contes des dels més grans als més petits i també s'hi podia fer moltes més coses. Tothom va saber llegir i va aprendre moltes coses. L'Alicia estava molt contenta per haver ajudat a persones com els nens i nenes que no podien anar a escola. Aquests van aprendre a llegir contes de la Blancaneus, els Tres Porquets... i molts conte més. Els adults van poder llegir novel·les sense pagar res, perquè aquell poble era molt pobre.

Aquell poble va ser molt reconegut per tot el món. Milers de persones anirien a llegir aquells contes tan bonics. També van obrir escoles pels nens i nenes i van construir cases i moltes coses més.

Accèssit 5è curs:

Alba Calderón Dilmé

Viatge inesperat a Praga.

Hola em dic Paula, tinc 34 anys, visc a Caldes de

Malavella, faig gimnàstica rítmica i sóc escriptora de llibres infantils i juvenils.

Un dels llibres que he escrit es titula "Viatge inesperat a Praga".

Us vull explicar la meua història... Quan tenia deu anys estava jugant amb una capsa de fusta. L'havia pintada com si fos un robot. M'agradava molt dibuixar i pintar. Em vaig posar dins la capsa i de cop... la capsa es va començar a moure; vaig mirar el rellotge. Eren les onze del matí,

de cop vaig sentir un camió. Vaig cridar i cridar, però ningú no em sentia. Unes hores més tard... vaig tornar a mirar el rellotge i ja eren les deu de la nit!! De cop vaig sentir soroll d'aigua i... xof!

-Aigua! -vaig cridar.

En un instant, craac!

-Roques!

Es va trencar la capsa de fusta!

-Auxiliiii! - vaig cridar.

De sobte... va caure una corda a l'aigua, m'hi vaig agafar i vaig començar a pujar. Quan vaig ser a dalt.

-Hola! -em va dir un nen més o menys de la meua edat.

-Em dic Igor! Benvinguda a Praga! Com et dius? Quants anys tens? D'on vens? Per què estaves allà baix a l'aigua? - I va senyalar cap a baix del penya-segat.

Jo pensava... renoi! Aquest nen no calla mai! Vaig estar vivint uns quants dies amb ell, concretament dos me-

sos. Ens ho vam passar “pipa”, em va ensenyar els cristalls de Bohèmia, l'església, etc...però al cap d'uns dies vaig decidir tornar a casa amb la meva família.

Deixar a l'Igor amb la seva nova família, per cert, de gossos, va ser molt trist però ho vaig superar. No oblidaré mai aquell nen que em va canviar la vida. Jo vaig tornar amb tren, amb uns diners que havíem recollit expressament per tornar.

No sé on parará l'Igor, però, n'estic segura que és feliç i això fa que no em penedeixi d'haver tornat amb la meva família.

Ir Premi 4t curs:

Paula Padilla Fernández
Marieta

Un dia que anava amb avió, un amic meu em va explicar una història que li va passar a Praga.

Deia així:

- Estava volant per Praga i de cop a l'avió es va encendre foc. Vaig caure a fora

per culpa de com es movia l'avió. Em vaig donar un cop a la mà amb una de les teulades de Praga. Com ja sabeu les teulades de Praga tenen moltes punxes. El meu amic va continuar dient:

- Els metges em van veure al terra desmaiada, amb una ferida a la mà. Em van portar a l'hospital on em van curar.

Em van quedar algunes cicatrius. Tenia la mà plena de puntets per culpa de les punxes de les teu-

lades!

Quan vaig sortir de l'hospital em va venir una idea al cap...Vaig pintar cada puntet de color negre i finalment vaig dibuixar una marieta.

Aquesta és la història que em va explicar. Si veieu una persona amb una marieta a la mà....és el meu amic.

Accèssit 4t curs:

Andreu Guilayn Sàbat
Les escultures de pedra

Hi havia una vegada a la ciutat de Praga, al costat del pont Carles, un nen que es deia Eugeni. La seva alçada era normal pels nens d'onze anys com ell. Era castany i tenia els ulls blaus, vivia amb els seus pares.

El pare de l'Eugeni treballava de fuster i la seva mare no treballava. Els pobres no tenien molts diners i amb prou feines podien menjar.

L'Eugeni no treballava, anava a l'escola però en aquell moment eren vacances d'estiu.

Quan es va fer de nit, l'Eugeni va anar a passejar pel pont Carles i va sentit molt soroll. Després va veure que les estàtues del pont Carles s'estaven movent. L'Eugeni es va amagar darrere el portal del pont i mirava tot encuriós com les estàtues es tiraven al riu. Es va esperar mitja hora i de cop va veure com sortien del riu i tornaven al seu lloc.

L'endemà a la mateixa hora l'Eugeni va decidir tornar al pont Carles i

mirar si passava el mateix. En arribar al pont va veure les estàtues, però com que hi havia marea baixa, les estàtues no es van tirar al riu, van anar a peu. Ell les va seguir fins a arribar a una cova. A dins no hi entrava l'aigua. Va entrar-hi i va veure que les estàtues escrivi- en contes sobre Praga, la ciutat dels contes.

Al cap d'una estona, les estàtues van portar les històries que havien creat a la superfície i ho va deixar al costat del pont Carles i van tornar al seu lloc. L'Eugeni va agafar tots els llibres i els va portar a la biblioteca de la ciutat i gràcies a totes aquestes històries, Praga és una de les ciutats més famoses del món.

I aquesta història és una de totes les històries de Praga

Ir Premi 3r curs:

Aleia Jou Vergés
El riu Praga

Fa molt i molt de temps entre les muntanyes del Pirineu hi passava un riu que es deia Praga. El riu Praga estava molt net, que fins i tot t'hi podies veure. Un dia l'alcalde del poble veí va voler fer una fàbrica al costat del riu. Com cada dia, l'Hermione una nena que vivia al poble veí de Praga, va anar a assentar-se a la vora del riu. Quan tornava a casa, la seva mare li va explicar el que farien. La seva mare semblava molt contenta amb l'opció de l'alcalde i l'Her-

mione no va voler dir-li res. Després de sopar, l'Hermione va anar a veure el seu avi que estava assentat a una butaca lila. Li explicà el que passava amb el riu Praga i ell li va explicar una història molt curiosa: Quan jo era més jove, deuria tenir uns trenta-quatre anys, treballava netejant les aigües dels rius i dels llacs. Un dia van fer una fàbrica al principi del riu, i jo em vaig anar a queixar a l'alcalde. Però, l'alcalde que era molt astut em va enganyar i em va dir que era una fàbrica per netejar l'aigua, i jo m'ho vaig creure. Quan va acabar la història, l'Hermione va anar-se'n a dormir, i l'endemà ja li diria a l'alcalde el que pensava. L'endemà, després d'esmorzar, va anar a veure l'alcalde. Després de parlar i parlar van fer un tracte: canviarien la fàbrica de lloc amb una condició, que tot el poble seguis cuidant del riu Praga. I conte contat, aquest conte ja s'ha acabat i si no és mentida serà veritat.

I que no se us acudeixi contaminar cap riu.

Accèssit 3r curs:

Júlia Mirabet
On som?

Hi havia una vegada una nena que es deia Gemma i era molt “pija”. En Praga era un nen molt poruc. La Maria era la “calculitos” i era l'aniversari de la Clàudia al parc d'atraccions.

Els quatre van anar al parc d'atraccions, a la

casa de la por. Van caure en un forat i van anar a parar a la prehistòria. La Gemma, en Praga, la Maria i la Clàudia van veure els prehistòrics. Se'ls volien menjar i anaven buscant el gran cap i la Clàudia va dir:
-Segur que ens posaran a l'olla a fer xup-xup. El gran cap venia per dar-

rere i va preguntar:
-A qui busqueu?
-Al gran caaaaaap!- van dit tots.
-A l'olla? A l'olla!
Els prehistòrics van dir:
-Olla, olla, olla, olla, olla, olla. Sal, sal, sal, sal, sal, sal, sal, sal. Quetxup!
-Què? A mi no m'agrada el quetxup! - va dir un prehistòric.

-Anem a fer una reunió - va dir el cap.
-Ara és la nostra, quan digui tres marxem - va dir la Clàudia.
-Anem per aquell forat - va dir el poruc.
-Un, dos i tres! - va cridar la Clàudia.
Els quatre amics van anar a parar a Caldes de Malavella. La Clàudia va dir:

-Sort que tot això ha sigut un somni -va dir la Clàudia.
-De tant viatjar tinc les ungles cremades -digué la Gemma.
-Segons els meus càlculs... afegí la Maria.
-Calla! - van dir tots.
-Un somni? - va dir en Praga

Concurs de pintura ràpida: cita amb la creativitat

El darrer dissabte del proper mes de juliol (dia 28), Caldes es transformarà en un gran estudi pictòric: el Concurs de Pintura Ràpida que assoleix l'11a edició desplegarà el seu peculiar ritual per tots els racons de la nostra vila. L'anterior va congrega un centenar d'artistes de 61 procedències diferents i la selecció de les obres exposades al Ca-

sino va rebre 1.800 visitants. Sens dubte, son uns excel·lents testimonis del bon grau de difusió del certamen així com de la seva capacitat de convocatòria i el nivell de qualitat que ha anat assolint. Menció especial mereix el compromís de les firmes patrocinadores, gràcies a les quals els premis milloren l'atractiu d'aquesta cita, un clàssic dins de la seva es-

pecialitat.

Com ja és tradició, comptarem, també, amb molts i molt atractius regals que es sortejaran al final de la exposició entre tots els visitants que hagin emès el seu vot per decidir els premis del públic. Tota la informació la podeu consultar al web del concurs: www.caldesdemalavella.cat/concursdepinturarapida

CUINA FORTTA.com LA CUINA FABRICADA A CAMPLLONG PER GERMANS TAULERIA

Totes les prestacions en una mateixa cuina

- LA MÉS ROBUSTA
- AMB MÉS CAPACITAT D'ARMARIS
- MÉS ERGONÒMICA
- AMB EL DISSENY MÉS ACTUAL

VISITI'NS A TALLER TAULERIA. Mas Fosa, n°9 Campllong (Darrere restaurant Mas Canyet) T. 972.46.13.66